

[Tove Lindbo Larsen]

Det andet, som vi er meget optaget af, er, at vi får kigget én gang til på positivlisten. Jeg kender reglerne om positivlisten, og jeg ved godt, at man forhandler med forbrugerorganisationer og erhvervslivet, hver gang man laver ændringer i den. Men når jeg har taget det med også denne gang, hænger det sammen med, at man tit har brug for at få et lille ekstra spark til at sige: skulle vi nu ikke tage den store blyant frem og så kigge én gang til, om det er nødvendigt, at vi får alle disse stoffer med på listen? Jeg tror også, at industrien har behov for, at man tager den store blyant frem og streger nogle af tingene og ser efter, om det virkelig er nødvendigt.

Jeg ved godt, at industrien siger, at den ikke er interesseret i at tilsætte mere end højst nødvendigt. Man siger også, at det naturligtvis fordyrer, hvis man bruger for mange tilsætningsstoffer af forskellig art, men jeg tror alligevel på, at man godt kan komme ud i en accelererende situation, hvor man ligesom er vant til at finde et teknisk hjælpemiddel, der gør det nemmere. Det, jeg advarer imod, er, at man er for eftergivende over for teknologien og tænker mindre på forbrugeren. Jeg ville meget gerne, at man satte forbrugeren øverst på listen, når man tænker på, hvordan man fabrikerer levnedsmidlerne.

Jeg er naturligvis enig i fru Birthe Hansens synspunkter om den større udvikling af intolerans. Det er også det, der ligger bag de synspunkter, vi har fremført.

Den tredje ting, som vi anfører i vores forslag, er, at vi nu tager konsekvensen af de redegørelser, vi har fået tidligere. Vi har fået redegørelsen om slik, is og læskedrikke og oplysninger om forbruget. Jeg tror, at det er lidt chokerende for mange mennesker at få at vide, at man drikker 101 liter saft og læskedrik pr. person pr. år, at man spiser 11,4 kg slik, og at man spiser ca. 8 liter is. Vi ved ikke, hvordan fordelingen er, men vi ved i hvert tilfælde, at det har nogen betydning for de mennesker, der indtager ganske meget af det, og selvfølgelig også for dem, der er særlig overfølsomme over for de tilsætningsstoffer, der nu er puttet i alt det. Der er i sandhed forskel på kvaliteten af de varer, der er på de tre områder. Der er da forskel på saft og læskedrikke. Der er de mest uhyggelige eksempler, hvor man køber vand og sukker og farvestof og ved hjælp af lidt aromastoffer påstår, at vi får en fremragende læskedrik

ud af det. Jeg siger ellers velbekomme, hvis man vil lægge både tegnebog og mave til det.

Det er nødvendigt, at vi gør noget, når udviklingen bare kører derudad. Det mener jeg at den har gjort set i forhold til den redegørelse, som ministeren kom med på et tidligere tidspunkt, og også til ministerens kommentarer til den.

Så til spørgsmålet om farvestofferne i charcuterivarerne og i pølserne. Da ministeren kom med forslaget om hot dog-pølser, der gerne måtte farves, var det faktisk komisk. Det viser sig, at det, jeg sagde dengang om, at alle pølser nu vil få navneforandring til hot dog-pølser, for så kan man gøre, som det passer én, passede. Lad os nu se på de tal, som ministeren har lovet os, og tiden er også inde til det, efter hvad der blev lovet os, da denne mærkværdige ordning blev indført.

Det har været et spørgsmål om at sikre folk en bedre livskvalitet. Det er måske flot at sige det, men jeg mener alligevel, at dette forslag er en brik til at skaffe folk en bedre livskvalitet. Der er jo mange, mange ting, der skal lægges sammen, for at man kan sige, at folk får muligheder for at skabe sig en bedre livskvalitet. Der er spørgsmålet: hvad er det for muligheder, man giver folk? Hvad er det for rettigheder, man har? Ud fra den betragtning vil jeg gerne sige, at hvis vi får en endnu bedre levnedsmiddellov, end vi har, og hvis vi får folk til at forstå den ernæringspolitik og få politikerne til at leve op til den ernæringspolitik, der er vedtaget, har vi mulighed for at skabe folk en bedre livskvalitet på dette område. Jeg mener ikke, vi skal forsøme nogen lejlighed til det.

Tak til ministeren til slut, fordi ministeren vil komme med en redegørelse inden 1. maj 1987! Vi må så arbejde videre i udvalget. Tiden løber.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlson):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod det-